

Joan Josep Barceló i Bauçà

nòmades

*Rosa d'Or de la Pau de Poesia
Premis Castellitx*

ALGAIDA, 2017

Col·lecció Binària · Premis Castellitx · PC2017-P-R-0290-0230

© del text: Joan Josep Barceló i Bauçà
© de l'edició: Ajuntament d'Algaida, 2017

Coberta, maquetació i disseny de la col·lecció: Bartomeu Salas Mascaró
Coordinació editorial: Bartomeu Salas Mascaró

Ajuntament d'Algaida
C/ del Rei, 6 · 07210 Algaida (Illes Balears)
Tel.: 971 12 50 76 · 971 66 56 79
ajuntament@ajalgaida.net
premiscastellitx@ajalgaida.net
biblioteca@ajalgaida.net
www.ajalgaida.net

Queden totalment prohibides, sense l'autorització per escrit dels titulars del copyright, qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació, total o parcial, d'aquesta obra.

Joan Josep Barceló i Bauçà

nòmades

Rosa d'Or de la Pau de Poesia
Premis Castellitx

ALGAIDA, 2017

AJUNTAMENT D'ALGAIDA

Col·lecció Binària · Premis Castellitx

PC2017-P-R-0290-0230

JOAN JOSEP BARCELÓ I BAUÇÀ

Joan Josep Barceló i Bauçà va néixer a Palma, l'any 1953. És llicenciat en Geografia i Història per la Universitat de Barcelona, diplomat CAP i Màster en Anàlisi, Gestió i Planificació d'Àrees Litorals per la Universitat de les Illes Balears, Diplomant en Infermeria per la UNED i ha realitzat estudis de Geologia a la Universitat de Londres.

Ha publicat un llibre sobre aspectes històrics i turístics: *La Colònia de Sant Pere d'Artà* (1976) i tres llibres de poemes: *Una mar de tempestes dins la nit* (2010), *Il Desiderio è la scintilla del fuoco* (2016) i *Emergència sobtada* (2016).

El poemari *nòmades*, de Joan Josep Barceló i Bauçà, fou guardonat amb la Rosa d'Or de la Pau al XLI Premi de Poesia dels Premis Castellitx 2017. En foren jurats, Gabriel Janer Manilla, Miquel Serra Roig i Antoni Vidal Ferrando.

dedicat a Carles

nòmades

nòmada:
relatiu o pertanyent al nomadisme.
que practica el nomadisme.

quàntum de llum

*En el lloc perdut
que és la meva memòria
acampa un déu desconegut.*

*Espera un cant auri
i no cerca ja cap cel.*

*Jo sí que et cerco a tu,
que ets el meu record.*

ALDA MERINI

dissonància geomètrica de cossos imperfectes

llarg és el camí que ve de molt lluny. puc sentir
petits gemecs entre els arbres, sacrifici del mateix entorn laminar,
com una nafra que ofega
divergències captives.

moment epilèptic

sovint em confesso amb la pluja
per escoltar el pas místic i sigil·lós de l'aire del més enllà.
l'oblit engendra l'espera, com una abnegació del mal temps passat.
totes les coses avancen per fer-se més grans en amagatalls
de sal àcida.

l'aire que t'envolta

hi ha un mar vençut que ha infectat la prudència, ha soterrat el fred
que vol fugir més enfora.
ha deixat l'hivern esqueixat per no plorar més tard
en l'equidistància.

col·lapse de fruita immadura

els efectes secundaris són l'entrega a l'alcohol i esclafits diabòlics,
perquè no vol
morir
entre els teus braços.

nòmades

trajecte al neguit

ara tot són somnis inútils, il·lusions perdudes
i desencants en la mirada. no hi ha ni una llàgrima vessada
que surti de tu.

partícules subatòmiques

*Lloeu de cor la mala memòria del cel!
I el fet que no coneix
el vostre nom ni el rostre.
Ningú no sap que encara sou aquí.*

BERTOLD BRECHT

el sospir d'una formiga en una tarda d'estiu

tota acció pertany a l'ordre establert, però l'avenir és de la constància.
la misèria
encara dorm dins els teus llavis que no beuen de la meva ombra.
són mancances de fe que no et porten enlloc.

inicials d'un martiri

més de mil fogueres nocturnes són el teu amaratge,
fracàs que besa el ridícul,
fenòmens inexplicats de matèria condensada.

sóc una altra persona

no sé si podré. vull expulsar de les encletxes dels ossos
aquesta tendència a guanyar
un somni.
no sé si podré generar l'embrió que controla
l'amnèsia.

dermatitis atòpica d'una ballarina de circ

els núvols, rompent-se la veu,
fagociten la fracció,
arrapen un brindis lineal,
mentre la nit s'acovardeix en la fúria d'ungles psicòpates.

futbolistes d'elit

es poden comptar els minuts oblidats
entre el corrent de les aigües, en el sabor dels llavis,
en l'escalfament del cos.
encara esperen
la transmutació de la matèria interna.

l'hotel de les sensacions asfixiades

es desintegren les amplificacions del camí,
si l'aire engoleix cendra líquida.
les extincions d'atropellaments mortals surten a grapades
de l'interior de la terra.

nòmades

on dormen els cavalls

si la vols sencera, escapa d'aquesta involució.

multimèdia 2.7 en el supermercat de doldre

em podries fer l'estalvi d'escopir-me la desídia, simplement,
jo vull l'alè de l'asimetria i després
lliscar sobre l'escala permesa. destructiva i constant, la roca creix
en una transició d'objectes minúsculs.

innocència de boira trencada

les aigües només saben de símbols,
brollen
de l'estret marge del dubte.
la soca de l'arbre s'enfila més alt que la lluna, si ho penses,
l'arrel s'enfonya més fons que l'infern, si ho vols.

capsa de sorpreses

baixa la calma davant el contagi. el paradís té
immensos finestrals de fúria,
és l'infinit.
saps que el domini més petit no té distància, juga amb la mort
i les paradoxes de foc.

nòmades

gegants de xocolata

l'abandó suggereix l'exili,
pinta el rostre amb la inexistència. segueix el principi que mostra
l'altra cara del trànsit.

distàncies arbitràries

*Els cadàvers dels dies, l'herba,
l'absència, el boix i tot això
que malmet els camins.
Tot això que els desdibuixa.*

JOAN DURAN

esclat de glòria el dia de tots sants

tot correspon als diferents braços d'emergència permesos,
al moment triangular d'un somni.
és la causa que serveix per recobrar tots els vèrtexs
de l'eternitat.

pedres trossejades

adquirit l'estat no excitat d'un cos, parla la desídia de l'ordre.
estàs orbitant
en el país de les meravelles.

nòmades

perifèric

no tinc rostre. el que em subjecta
és l'aire.
em fa mal la carn i tot és fosc. la substància s'incrusta
entre el desig i la por, àvida d'aferrar-se a la polpa de l'os
de l'absència.

decadència immòbil

no aconseguiràs mai la victòria amb ganivets en les mans.
jo sóc foc i gel.

la torre de les ànimes perdudes

tan sols l'alè de la màgia
controla la vida. entre els arbres exhausts,
balla enmig del carrer la fam carnissera,
però estic malferit, veig l'escorrentia que s'emporta els empatxos
de l'ànima.

mandràgora

la pell se solidifica, però el cervell oscil·la
en l'agnòsia.
la sensació abjecta en les ones, remuga amb freqüències de malícia
d'un cos que insinua rebuig. el ritme
és asimptòtic en el món invisible.

nòmades

escrit damunt els nenúfars d'un parc aquàtic

el verb estimar és com la grisor
de les pedres promíscues,
es torna pols màgica, una complicada traducció que modula
l'activitat de la carn.

quadratura invertida

en la caiguda de la tardor, es desactiva
l'accés a creure.
cada àtom del teu cos s'atura en un bes, cedeix energia
i es combina en dos cossos
que comparteixen
la vida.

l'arbre de les mandarines de plàstic

sóc l'estímul del foc en un dia boirós. visc dins el nucli,
en un punt d'una línia infinita.
sóc l'espill trencat del desig d'una possibilitat, l'equació sense resoldre.
m'agrada dormir
dins un bolic de roba.

les mil cares de l'impossible

seguim obligats a ser fidels, en la solitud
d'una força invisible. els cossos són el pausat desglaç
del conscient.

sopar amb les granotes

el ritual comparteix l'espasme, recupera el temps
que sosté l'angoixa,
mostra el color de la ràbia en la paradoxa
del missatge d'un cercle tancat de la fosca. la nit és qui
detura el cor.

antimatèria

*Verda nit alta: bellesa del dia,
lectura clara del clamor de viure,
bru ordre de la llum que mai no és lliure
perquè és tota una, i la Unitat no tria.*

BLAI BONET

sense nom

de tant en tant,
si es troben l'un amb l'altre, comparteixen vivències,
fins que ambdós arriben a un tipus d'unió que s'anomena covalent,
força trivial de l'essència.

codi de barres d'un paquet de galetes

el mal pensament enverina les propostes seminals,
condicions que decapiten l'encapçalament
de l'absolut.

el cos ejacula la llavor de l'ésser contra el temps,
reflexions

que llisquen la teva translació respecte a totes les altres translacions.

nòmades

tempestes de foc intern

la teva naturalesa ondulatòria delimita una regió de l'espai,
en què la probabilitat de trobar-te és elevada.
és un viatge
que comença sense saber el destí final, el camí d'un perill
que no es coneix.

l'enfonsament del titànic

lladres de tombes,
tacte dels plaers més vulgars, el malson que sosté les cendres
de pols ingràvida.
com un alè, hi ha revenges en el paradís, tan sols
per a completar l'orbital de l'existència
de l'herba.

